

BISERNA TENČICARICA (*Chrysopa perla*)

Biserno tenčicarico, ki zaradi mrežasto ožiljenih kril spada med mrežekrilce, najdemo po gozdnem robu, grmovju in na traviških blizu gozda. Za vrsto je značilna črna risba v obliki črke x na glavi, na mestu med obema tipalnicama. Ta manj kot 2 cm velika zelena predstavnik družine tenčicaric proti morebitnemu plenilcu izbrizga smrdljiv izloček smradnih žlez. Tenčicarice s posebnim organom v krilih tudi zelo dobro slišijo ultrazvočne klice netopirjev, zato se tem plenilcem lahko ponoči pravočasno izognejo. Ličinke in odrasle biserne tenčicarice se hranijo z listnimi ušmi, pršicami, prašnimi ušmi in drugimi drobnimi mehkokožnatimi členonožci, zato so pomembne pri vzdrževanju ravnovesja populacij škodljivcev nekaterih kulturnih rastlin.

besedilo: Dušan Devetak, foto: Janez Kamin

Za terenske sladokusce

MALI GALEB (*Hydrocoloeus minutus*)

Najmanjša vrsta galeba na svetu je v Evropi gnezdilka plitvih jezer v borealnem pasu od Fenoskandije, prek baltskih držav in Belorusije do evropskega dela Rusije. Je selivka, ki zimsko obdobje večinoma preživi vzdolž atlantskih in sredozemskih obal. Tako v času spomladanske kot jesenske selitve se redno pojavlja tudi pri nas, medtem ko je pozimi redek. Najštevilčnejši je spomladi med sredino aprila in sredino maja. Takrat lahko v SV Sloveniji na večjih vodnih telesih opazujemo jate malih galebov, ki občasno štejejo nekaj sto osebkov, skupine do nekaj deset teh galebov pa so bile v različnih letnih časih večkrat zabeležene na Cerknjiškem jezeru. Drugod se vrsta pojavlja bolj ali manj naključno in v manjšem številu, nekoliko več podatkov je znanih le iz Sečoveljskih solin in Škočjanskega zatoka. Strnjene jate med spomladansko selitvijo po obliki in vedenju, zlasti značilnem lovu žuželk v zraku nad vodno površino ali na gladini, spominjajo na močvirske čigre (*Chlidonias* sp.), s katerimi se mali galebi v tem času pogosto združujejo.

besedilo: Luka Božič, foto: Dejan Bordjan

NIŽINSKI URH (*Bombina bombina*)

Med raziskovanjem severovzhodne Slovenije, še posebej reke Mure in Obsotelja na jugovzhodu države, lahko v toplih dnevih in nočeh od aprila do junija zaslišite speven *uuu - uuu - uuu*. Samci nižinskega urha tako na mrestišča privabljajo samice, ki med parjenjem v vodo odložijo mrest v obliki manjših skupkov in ga pritrdijo na vodno rastlinje. Hrbet nižinskega urha je rjave barve, na njem so vidne drobne bradavice. Kadar se počuti ogroženega, usloči hrbet in pokaže značilno lisasto oranžno-črno obarvano trebušno stran. Tako plenilce opozori, da je strupen. V Sloveniji lahko vrsto pričakujemo na osončenih poplavnih travnikih, pašnikih, gozdnih robovih in nižinskih poplavnih gozdovih. Razmnožujejo se v večjih stalnih stoječih vodah, najpogosteje v mrtvicah rek z nizkim okoliškim rastlinjem, ki se ne izsušijo, imajo veliko podvodnih rastlin in so brez rib. Celotno območje nižinskega urha v Sloveniji pokriva t.i. hibridni pas, kjer se uspešno križa s hrbskim urhom. Vrsti se ločita predvsem po različni obarvanosti in razporeditvi lis na trebušni strani.

Če ste skrivnostno dvoživko slišali, opazili ali jo celo fotografirali, vas prosimo, da o tem obvestite projektno skupino LIFE AMPHICON (info. varstvodvoživk@ckff.si ali prek FB Informacijski center za varstvo dvoživk). Vsak podatek o njih je izjemno pomemben prispevek k poznavanju razširjenosti vrste v Sloveniji.

besedilo: Katja Pobljšaj, Tadeja Smolej,
foto: Florian Bibelriether, LIFE AMPHICON

